

Război cu IRANUL – Adrian Grauenfels

A SAGA Project

Poezie și fum

Cu imagini - AI

Război cu Iranul

În această după-amiază, morți incozi
Plutesc în roiuri, în holuri, peste stradă
devin amintiri la marginea zilei
Și ne privesc cu invidie. Voi ați avut noroc

Sunt total aleși la nimereală
de gravitație, vânt, capricii și de zeita norocului
Spectrali ca oamenii pe care i-ai întâlnit la serviciul militar
Unii amabili.
ână la apusul soarelui când încep alarmele ești în siguranță.

Înfrișat de sirenă, vezi de la fereastră cum oamenii se estompează
Dispar în crăpăturile vieții, după uși închise
Se presupune că sunt bine familiarizați cu adăpostul
Cine l-a construit? Unii nu au, ca mine

A fost o vreme când apusul era blând,
Ora ceaiului, a ziarului și a căderii pe gânduri
Dificultăților întregii zile, a tuturor
Acum aștepți crispat sirena

Un copil plânge
Un câine nu înțelege buumul
Ora fatală trece, fără niciun prieten,
un crainic adormit anunță morții,

Și grâul este pe câmpuri. Soarele apune în spatele
unui bloc rămas în picioare, iar lumea este oarbă
a mai trecut o zi, au mai fumat o țigară.

Gândește-te la istoria familie tale cu toată intensitatea.
Bărbații sunt pe scări, nu vor aștepta femeile
Există o privire care te străpunge
eu voi muri sau tu?
Repede, ușa de metal se închide cu zgomot.
AG

Poem de dragoste cu tumoare și un câine împietrit Kaveh Akbar *

Am o tumoare în articulația genunchiului
și fulgi de zăpadă în cafea.

Sunt în Iowa cu pisicile
și tu ești în Pompei.

Trimiți un videoclip: șopârle care se năpustesc asupra calcarului care îți
amintesc de copilăria mea în Florida.

În Florida am memorat sonete
în timp ce săream în jurul agavelor verzi.

Am uitat poeziile.
Colanții tăi negri, chiar și pe căldura aceea.
În mare parte asta îmi amintesc.

E în regulă să o spun direct.
confidență: Încă mi-e frică
că aș putea muri.

Rodii care cresc din frasinul pompeian,
scandalizând decența—

trimiți o poză și eu nu spun:
Arată doar ca un copac
sau *Un alt secret al lui Dumnezeu*
îrosit pentru mine.

Care parte a minții duce la suflet?

Citesc din Sfântul Ioan al Crucii,
un personaj pe care l-ai fi putut pune într-o poezie:
În seara vieții, vom fi judecați doar după dragoste.

Un câine împietrit. Pâine pe masă, o ușă pictată.

Ai fost cu mine pentru totdeauna.
Îmi cunoști toți îngerii.

Cum aş fi putut să-ți spun nu,
scoțându-ți cerceii ca să mă săruți?

** Kaveh Akbar este un poet, romancier și editor iranian american. Este autorul colecțiilor de poezie Calling a Wolf a Wolf și Pilgrim Bell și al romanului Martyr!, un bestseller New York Times, finalist la National Book Award și una dintre cărțile preferate ale anului ale lui Barack Obama.*

UCA MARIA IOV

A fost odată un pirat
Era de neam aristocrat

Știa citi și desena

Și limbile le cunoștea
Pe toți pirații-i cunoștea

Și toate hărțile știa
Comorile le depista
Averile își procura

Îl cunoștea pe Machiaveli
Citise pe iluminiști
Invidiindu-l pe marchiz.
Așa că Terra o vroia
A Sa.

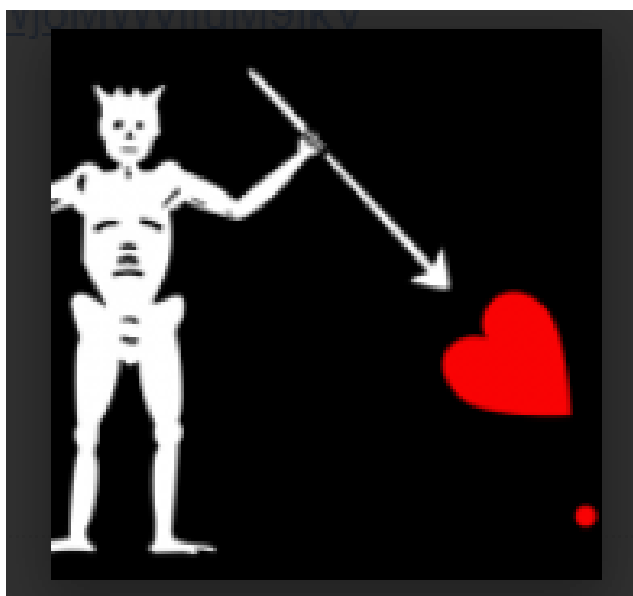
N-a inventat demagogia
Averile nu-și risipească

A inventat politichia
Extremele a inventat
Pe toate, le-a și finanțat

Hitler, Lenin, Castro,
Mussolini, Stalin , Horvat și încă câțiva
Armatele armatele acestora
drapele, uniforme
cu piraterescul simbol
le-a marcat !
Sponsorizat
Ideologizat
Dreapta contra stânga
Stânga contra dreapta
Regi și regine a ghilotonat
Devize-n trei cuvinte-a instalat
A fost odată un pirat

De-acum vreo 350 de ani
Taie și spânzură neîncetat

Din nou Războiul...

din nou sub bombe, căutam victorii
nu știm că ne-au înfrânt, e prea devreme
stăm pipăind certitudini
sub vulturi mari, care fac reverențe

adevărul e făcut din lumină și fum
petalele unui vișin japonez nici nu există
decât în imaginile cumpărate iarna
când mamele concep vlăstare
soldații unui viitor război

discutând cu generalul acestor vremuri tulburi
îți dă prin cap să-i smulgi șiret trandafirul atomic
uitat pe masa de lucru
cu o mare și onctuoasă sărutare
îți iei rămas bun de la materie
ca de la un adevăr care se stinge
o ruină fumegândă
peste care răzlețe cadavre
cuminți, așteaptă implozia
etalând în aerul palid
câștigatele cu sânge medalii...

AG

ȘAH și REGE

Regina semeață privește câmpul de luptă
Vede frumusețea oceanului,
Migdalii regatului în floare
Sufletul meu trântit de pe cal-pion secund
Lângă echerul negru
plin de alge și scoici
Nebunul, de iubire beat își fugărește umbra cheală
Ea : în pat cu episcopul lepădată de centura de castitate duminicală
face dragoste cu năbădai și gemete zgomotoase
MAT : Regele nostalgic șade decapitat cu capul său în mâini

Plânge pătratul alb, plin de uimire .
ovalul perfect al unei zile moarte.
AG

poezii cu munți

autor Vita Sackville-West

Să ne întoarcem împreună pe dealuri.
M-am săturat de palate și curți,
M-am săturat de cuvinte neloiale gândurilor mele, —
Vino, iubitul meu, să ne urcăm pe dealuri.

Să ne întoarcem împreună pe pământ,
Și să rătăcim mână în mână pe înălțimi;
Am văzut regi și multiple dezmățuri, —
Oh, iubitul meu, să mergem la țară!

Singuri și liberi, să mergem pe drumul
Care ascunde farmec la fiecare cotitură,
Fără țintă și după bunul nostru plac,
Picioarele noastre, iubitele, să pășească din nou poteci neștiute
Trad AG

Munți imaginari în Paras

erau doi sau șapte
pictorul a ales cinci
tăietorul de lemne molidul
pescarul valea cu ape
și păstrăvi veseli de abator
nomadul a băut direct din valuri
pescarul a folosit cizme de gumă
arabul dezorientat Mecca
inginerul a calculat unghiul pantelor
poetul a suspinat mirosind iarba tăiată

iarba a chicotit gâdilată
un ciob a rănit talpa prințesei
șamanul a invocat Gajumaru cu vocea lui Yaima
sanitarul a scuipat pe rană
călăul s-a încruntat
muntele a icnit
zeii au adus furtuna
caprele au sărit în vid
poetul s-a ascuns în scorbură unui sicomor
era plină cu nuci verzi
și s-a pus pe descojit
sistematic

Sound - <https://www.youtube.com/watch?v=qTse2hkPxYU>

Munții Caucaz

În Caucaz era Lenin cu cizme
căuta arme și partizani
sau parti-zâne
după sezon
ciuperci otrăvite de burghezie
soacre și aristo-soacre care l-au citit pe Marx
în zilele de Revoluție
după ceaiul de la ora cinci

Munți inexistenți

Sunt cei mai periculoși
inversați, perversi, metalici
oxidați, alunecoși
fumegând a vulcan
șuierând prin pădurile de brazi
rostogolind avalanșe colosale
de jos în sus

AG

Ansie Baird

Despre cinci zile

1.

În zori era ora lor de salutări.
Bine ai revenit, a spus el încet.

2.

Ea nu putea să creadă ce zi era.
Au luat prânzul într-o
cutie cu pereți de sticlă, un fel de
cafenea de iarnă.

3.

Pe măsură ce ziua dispărea, ea
s-a grăbit să se întoarcă în camera ei,
a făcut baie, și-a pus un parfum nou.

4.

Erau lumini de la un șlep plutind
peste ape. Pe balconul său întunecat
au băut un martini foarte sec.

5.

În Tel Aviv, unde totul
este posibil, au luat un taxi
până la aeroport
unde aștepta cealaltă femeie.
Ea purta o bluză de culoarea gri a cârțiței
El a comandat ciuperci sălbatice,
andive înăbușite, farfurii mari
de stridii limpezi, un elaborat
mousse de zmeură creat numai
pentru ei trei.

Femeia de culoare gri, subțire ca o barză, a spus nu, mai bine nu.
Cei doi au mâncat fiecare îmbucătură.
Aceasta a fost a cincea zi de război.

Amici și colegi

Mi-am pierdut prietenii și acum sunt eu în prima linie
Erect și serios, cu fața puțin crispată. Uneori am impresia că ei
se uită din spatele perdelelor albe, strângând cu degetele carpale,

artrite, marginile giulgiu-ului, ștergându-și gura
ca după o friptură succulentă sau chicotind ca niște gurmanzi
în camera unui șef două stele
Odată m-am sucit, dar era doar o șuviță din propriul meu păr cărunt

Am vrut să dispară de atâta timp, lumea imaginată din zvonuri
În afara mea, fără distracții, limpede, dar m-am înșelat. Eu sunt cel vidat
Ca naufragații, ca aerul - fără monarhi, fără molii.

AG

Le Chien des voisins

Ah, să fii bătrân și să te înfurii necontrolat,
să poruncești soarelui și lunii să stea
și totuși să fii agresat de un câine, de câinele vecin
dresat de la cinci luni
să latre la soare
când stăpânii lui sunt la muncă

12 ore pe zi
soarele vine zilnic, iar câinele
urlă oricum. Am citit undeva cum corpul bărbaților
poate fi făcut cu douăzeci de ani mai tineri,
- suntem atât de simpli. Mă împiedic și închid geamurile,

remarc - aceleași ciori fură pâinea
porumbeilor. Nimeni nu vrea să le vadă
așa trecute de prima tinerețe - ele zboară în altă parte
pentru moartea lor vinovată, de sex.
De ce să le hrănim? Eu sufăr

picior peste picior, înapoi la celula mea,
furia mea crescând peste un orizontul plin
de polițiști adormiți. Plângeți, cititori
pentru că ceea ce ați vrea să citiți
e pierdut
nu veți fi voi înșivă, decât noaptea...

AG

Plictisul

Un pantof plin cu apă de ploaie uitat pe terasă,
amenințător ca un leagăn
care începe să se balanseze singur.
Atât de inutil și totuși ai timp să-i dai brânci cu mintea
Pare că are un scop, îți strică somnul cu gura căscată
De fapt, doar, stă acolo ca o mână în poală.
Amuzant, cum inutilul
pare atât de important, ca un arc de circ
extinzându-se, contractându-se,
râzând în public. Oricine am fi, nu ne lasă să intrăm fără bilet
Clovnul are în interiorul său o stea pe moarte,
într-un fel ne este superior, la fel de
original ca leul de carton de la intrare.
Ai vrea să-l iei acasă la tine și să-l pui pe o masă, dar
te ciocnești de intențiile lui, rage trist, neconsolat.
Mai bine să treci pe lângă el privind acrobatul de la trapez.
Are un accident văzut de la
distanță, lasă doar o rană de fum sub cupolă.
Urcă treptele și trece cu plasa de salvare pliată
Trântind-o la picioarele vânzătoarei de lollipop.
Asta vei putea menționa nepoților.

Vechi obiceiuri

Obişnuiam să culegem portocale de pe dealul cu pantă
urcam pe scări de lemn, apoi rostogoleam fructele
la vale

sub paradisul luminos de deasupra capetelor noastre, fructe
căzute la pământ. Muezini întunecați,
chemau la slujba unui noroc aflat dincolo de
vedere. Am trăit pe acest pământ suficient de mult
ca să știu că nu există noroc, karma sau cineva
care să te lase în seama miracolului. Trăiești
cu propria ta nenorocire ca să nu te plictisești
de istorie, de ploaia care nu cade nici azi nici
în mijlocul verii, la orele de trândăvie.

Să fie undeva un hotar al frustrării.

Fructul cândva dulce este acum acru și cu gust
de praf. Fie ca durerea să-ți despice inima atât de precis
încât să păstrezi, cumva, amintirea de mandarină parfumată din copilăriei
în rucsacul de armată pe care îl cari ici și colo.
Să ai ochi buni în luminozitatea atât de neclară..

AG

**

Olympus

Matthew Olzmann

Am fost un cizmar în casa zeilor.

A fost nevoie de o mulțime de oameni anonimi
pentru a face muntele ceea ce a devenit.

Eu nu am făcut săbii, topoare sau fulgere

Am întins piele de bou până când
se potrivea confortabil pe picioarele celor divini.

Am făcut sandale pentru Zeul Războiului

Îmi făceam treaba, apoi plecam acasă. Nu am
luptat în campaniile sale, dar craniile

care au fost zdrobite sub călcâiul său uneori
scoteau gemete. Nu, nu era ca un tunet.
Era liniște de frunze moarte.
Numele meu.
Vântul prin ierburile uscate.

Palestine

Mă trezesc din vis în Sicilia, cu gust de metal sau poate benzină, miros cai turbați, cu ochiul vânăt și maxilarul deplasat. Șoferul nostru nu a fost înjunghiat în sold de mafiozi, înjunghiat imposibil cu un ciocan de lipit. Eu nu trebuie să decid, dacă sun, nu sun la poliție, ce ar vrea colegii, sau să spunem Shema Israel. Nimic din toate astea nu au fost reale, dar știu că se întâmplă lucruri ciudate, că am visat că sun pe prietena mea Sofia chiar înainte de a muri pentru a afla numele părinților săi, numele bunicilor, dar n-am făcut-o, și ea a murit, și nimeni nu a avut idei de salvare așa cum am citit într-o carte cu Ema și James, acum pot să continui să trăiesc, să mănânc prânzul și să mă așez la computer să scriu că nimeni nu moare în Palestina, că nu am fost târât în beciuri, chiar dacă nu pot mirosi părul rânțed al mecanicului în timp ce mă lupt să-mi percep gândurile în timp real gonind simbolurile care plutesc în jurul meu într-o ploaie de decupaje de carte de colorat: telefon, ciocan, cheie de 11, mecanic auto... încă mă întreb de ce am visat astea, cum am putut să ațipesc cu tot răul din jur... AG

Studentie

Când am fost student
m-au lăsat să fac practica la o turnătorie
cu delicatețe m-au lăsat să ies din fabrică
liber după ora 17
să desenez creuzete și coșuri cu mâinile bătătorite
nereușind să refac singurul copac
care creștea proptit de hala cu forme de bronz

uneori turnau clopote (în orele nopții)
pentru biserici naționale

nimeni nu a observat lipsa de metal nobil
ochii triumfiulari ai halei care se închideau de spaimă
departe de criminalitatea celor cu ochelari de sudor

Am participat în tăcere
pentru o lungă perioadă de vară
fără să aud claxonul poliției

și în final din pereții de cărămidă
am auzit voci spunând :
Nu vei intra niciodată la facultate
cu o gură ca a ta... AG 1966

Andrei Voznesensky

De la fereastra unui avion

Din volumul MOSAIC

În lumea prietenilor, unde călătoria este mai lentă,
Ce faci acolo, în lumea ploii?
Cine împarte feliile mandarinei tale?
Ce examene mai dai din nou?

Sau, stăpână, plină de farmecul aroganței
Îți arunci capul, sfidătoare, solemnă,
Și alergi ca niște ciocane muzicale afară
De-a lungul balustradelor, printre coloane?

O, primă iubire! Încă mai faci farse?
Sau, răcită, după ce ți-ai părăsit patul
Te plimbi desculță, fără să îndrăznești să ridici
Receptorul, greu ca halterele de plumb.

Am auzit că te-ai măritat. Vindecăt, te-am uitat.
Atunci de ce îngheți așa cum ploaia proaspătă și ușoară

Peste peisajul ce curge îngheață
Îngheață
 atentă
 pe aripa avionului?

-1960

-Traducere din limba rusă de Rose Styron și Olga Carlisle

trecutul 1

Cartea purtată de ploaie, lutul care a alunecat,
insula țiță, casele se dărâmă ca dominoul
pereții își pierd scopul de a ține tablouri,
nimic nu este aliniat ca pomii pe marginea șoselelor din Calabria
În cadrul cutremurului anunțat în această dimineață de mugetul animalelor
oile cu botul îndreptat spre un roi imaginar
țarcul lor alunecă spre vid. Și noi, de asemenea,
fugim în urma trenului de salvare
deraiat
de tufele de mentă și busuioc,
de lămpi cu gaz și paturi strâmte
și el, Ulisses, înghițind apă și sare
în timp ce casa lui se sparge și dispare.

trecutul 2

Goldstein și-a scos automobilul din garaj
a pus benzină în rezervor
a pus apă în radiator
a pus cârpa de șters aburii în dreapta
a pus ziarul pe toți genunchii
apusul se zărea amenințător de aproape
apropierea mării se simțea cu toată sarea ei grosolană
udă și neprimitoare
a stins motorul

a aprins o țigară de foi
și-a răsfoit viața timp de 11 minute
apoi a sărit fericit de pe pod
în apele soioase ale altei vieți

trecutul 3

Inundații în Spania
Război în Angola
Eclipsă de soare absolut neprevăzută
Câinii cu boturile lor de cremene amușină
respirația prăzii depusă pe eșafod
soldații se descalță ca la comandă
Goya a pictat tot și a trimis scena la papă
Papa a păpat de seară și s-a culcat în patul său de spini
A mai trecut o zi a zis majordomul orb
Corbii se adunau la o nuntă
era zarvă , copii doreau caramelle
dat tot ce s-a găsit în hambar erau ziare epuizate moral

Nehotărâre / nedeterminare *

J. Mae Barzio

De câte ori am încercat să înregistrez Variațiunile Goldberg

Odată în Islanda, altă dată în California
Era Mercur în stare retrogradă
Nu am reușit să fac acordurile cum trebuie
Vezi tu, am vrut un alt tip de muzică
Una care să semene cu un oraș străin sau cu spargerea gheții
O alertă de zăpadă și apoi zăpada însăși fără sfârșit
Am vrut dungi albastre pe cămașa ta, paloarea de la subraț
albul unui viscol de primăvară, totul neașteptat
Vezi, nu m-am descurcat bine cu nehotărârea - fețele goale ale unui zar
Acordurile de pian pe care le recunoșteam, dar nu le puteam numi
Un alt tip de intimitate pentru că mă săturasem să nu fiu surprinsă
În spatele meu, în fotografie, râul negru se destrăma

Ca o listă a copiilor morți sau a celor pe care nu i-am avut niciodată
Câmpul s-a despica ca o buză
I-am cerut râului răspunsuri, dar nu am auzit nimic.
Drumul era întunecat de urmele altei persoane în zăpadă
Zăpada cădea atât de încet încât nimeni nu a observat-o.

* „Citeam jurnalele lui John Cage, imaginându-mi că dorința este modelată de o indeterminare a performanței. Cage folosea intervenții întâmplătoare pentru a-și modela creațiile, abandonând ideea că artistul are control total. Poemul mi-a permis să mă clatin. Mi-am amintit de peisajele și sonatele nordice ale copilăriei mele, de performanța durerii și a dorinței care se mișcă prin variații infinite.” M Barzio

Robotul de la fereastră

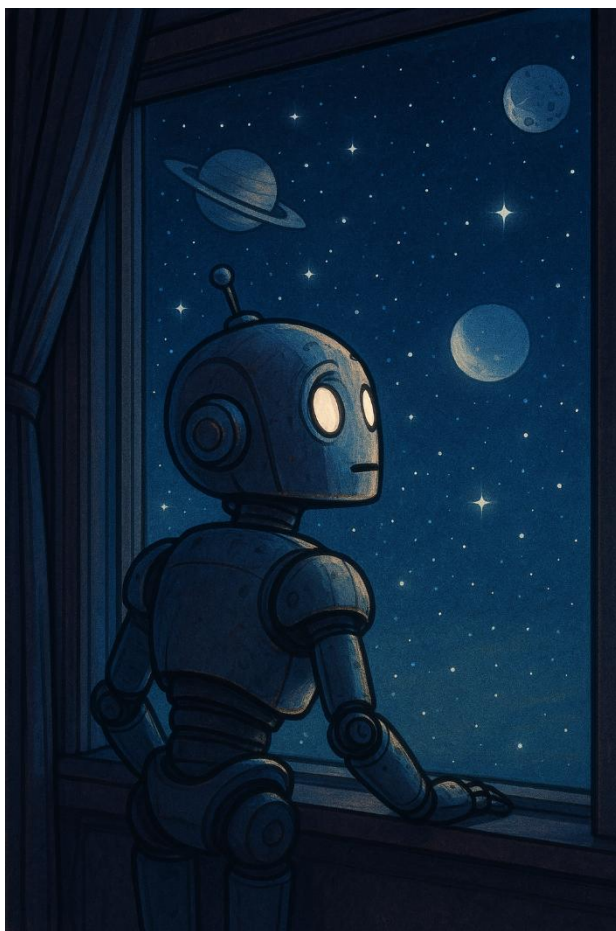
Uneori stau așa la fereastră și
privesc
cum vine întunericul. Dacă sunt
inspirat, îmi pun Bach.

Mă gândesc la cât de
departe trebuie să circul.
E mai ușor că vorbesc despre
sarcini

despre ultima lumină târzie a unei
zile de decembrie,
despre acea iarbă încăpățânată
care, încă rămâne verde

în spatele gardului dărapănat
Dar am mare nevoie de el
pentru felul în care cade lumina

când își ia adio de la noi. Ne spunem
ce putem unul altuia despre aceste lucruri umane,

noi care suntem ca niște hoți, furând mai întâi
o respirație și apoi următoarea. Bach, continuă să susuri

încet, arată-mi cum să diger
că ce contează în această lume
s-a întâmplat deja , înainte

Felul în care lumina cade pe ultimele
din frunzele stricate ale statuii cu un om de bronz
de la capătul aleii este ceva demn de admirat.

Eu, omul de fier

1

Mi-o amintesc pe mama spre sfârșit,
împăturind fața de masă după cină
atât de atent,
ca și cum ar fi fost steagul
unei țări care nu mai există,
dar care cândva a condus lumea.

2

un bărbat desculț
părăsește casa iubitei sale
pentru a se întoarce în camera sa de la subsol
dincolo de pomi. Îl salut din cap,
continuând să culeg
primii maci
care de ieri au început să înflorească.

3

Un elicopter al poliției zboară deasupra mea
amintindu-mi de acel război vechi
în care un prieten și-a pierdut viața,
altul și-a pierdut mintea,
și ultimul s-a întors fericit

că a pierdut doar un deget inutil.

4

Promit să nu scriu poezii astăzi,
mă uit în jos și văd o cioară
decolând din gunoaiele comunale
ca și cum ar fi trasă de sfori invizibile,
și deja alta coboară
la cercetat

5

Am supraviețuit fraților
încă o zi: șapca mea neagră,
cămășile mele nepotrivite,
inima mea nehotărâtă și rece.

AG

**

Păunul și Șarpele (Bibi și Khamenei)

John Heath-Stubbs

„A fost vina ta! A fost vina ta!” a strigat Păunul.

„Și a fost și a ta”, a șoptit Șarpele.

„A fost poftă! A fost poftă!” a strigat Păunul.

„Da, și mândrie și vanitate” - așa a spus Șarpele.

„L-am iubit! L-am iubit!” a țipat Păunul.

„Și era dulce, dulce”, a șuierat Șarpele.

„Mă uit la picioarele mele și țip” - Păunul.

„Și nu am picioare” - Șarpele.

„A fost vina ta!” „Și a ta, poate?” - astfel Îngerul-Păun
Și Șarpele diabolic, jos în cea mai murdară groapă,
Unde există, se mustrau reciproc,
Atemporali în chinul lor. Dar undeva

În jungla inocentă, păunul (care este o pasăre)
Afișează sub creangă un fragment din splendoarea lui Dumnezeu;
Și șarpele încolăcit (care este o reptilă)
A desfășurat pe pământ o parte din subtilitatea Sa.

Notă - Traducătorul nu este de acord cu ineptiile celor doi, singurul adevăr aici este că sunt două animale și asta nu în sensul bun al noțiunii. NR

Ultimul capitol dar nu și cel din urmă

Nopți albe .
Sirene sfîșie o liniște forțată .
Sinusoide brăzdează cerul
Ca șerpi ce se grăbesc
Să-și atingă prada.
Orele zilei sunt cele mai prețioase
Dar nu și sigure.
Am devenit prea răbdători .
Angoasa și fatalismul stăpînesc raționalul .
Păsări de oțel își iau zborul
Spre meleaguri dușmane .
Săgeți ghidate țîșnesc
Din halebardele secolului 21,
Ale lor ne doresc moartea ,
Ale noastre ne salvează.
Și eu mă rog
Să nu intru în statistică .

Poezii din timpul războiului - 06. 2025

©Beatrice Bernath

Semnat

"eu"

uneori mă gândesc și la dragoste
să știu
în pauze dintre război și război

acest poem ratat dintre noi
e momentul
când cuvântul iubesc
devine o parte din vers

nici teama de moarte nici vulturi de foc
nu pot distruge simțire inimă miez

mai cred în iubire
uneori
să știi
în pauza dintre viață
și murire

La rădăcina unui mac

gingaș sensibil și roșcat
cam zgribulit de-un vânt turbat
un greiere înfometat
cânta
oftând și tânguiat
cum și de haine-i despuiat
despăgubiri, nu-s de la stat
lumea și ea
s-a-napoiat
nu mai plătește nici cântat

și poezia e de dat
așa pe blat.

deci bietul greiere ce-a stat
la rădăcina aceluia mac
a adormit
și s-a visat brodac pupat
încoronat...

dar vai,

trezit
a realizat
că-i doar bărbat.

Sunt floarea pe care de nu poposești

în lipsa atingerii îmi restrâng petalele și mă culc sub o piatră
că mourir d'aimer.
mașina oprită pe un trotuar găfâie ca o inimă stricată
fluturile țipă la floare:
Ești ARTĂ!
îmi pictez pleoapele cu cer, cu dumnezei
și
devin o mângăleală pe hârtie.
semnez , pun data,
numerotez 1/1 și gata.

Viața în cutie

ieri dimineață, mi-au crescut coarne
mă ciupesc
încerc să mă trezesc
mă izbesc cu capul de pereți
coarnele găuresc zidul
bughenvilia galbenă de invidie
se cațără pe măruntaie
se strecoară în ochii mei verzi
văd în oglindă
o față lipsită de contur
îmagea cu coarne din oglindă
mă convinge
paradigma monstrului din vis
mă învinge
google-ul îmi scrie:
tu ești Lilith-
adevăr dovedit

o bombă cade cu un țuit

mă trag de coadă
...și-mi deschid aripile
în camera mea de siguranță
din beton.

*

Nebună de legat

alerg mereu contra vântului
pe un porc înaripat
imagini reflective impure- eu, tu, noi, viața în sine
porcul guiță
lacrimi de crocodil și scuipă câțiva șerpi de foc

mă trezesc într-o conservă
palatul meu de beton armat cu parfum de lămâiță
-esența iubirilor greșite din momentul inițial

nebună de legat continui să urc o scară spre nicăieri
în căutarea unui adevăr
sau cel puțin
o logică

dar balta cu porci se întinde ca o boală
mi-îngHITE visele
cu toate umbrele mele

Sorin Micuțiu

Înainte să sune sirenele (manifest anti-război)

În zori, când cerul încă refuză
să mai fie martor,
copiii își desenează pacea
pe ziduri sfărâmate,
cu cretă prea ușor de șters.

Un tată mângâie băiatul
ca și cum l-ar salva dintr-o poveste
care n-ar fi trebuit spusă niciodată.
Ochii lui nu mai întreabă cerul,
ci doar caută un cer
unde bombele nu cad.

Undeva, în alte zări,
un neom apasă un buton
și nu aude poezia care se frânge
în pieptul unei mame.

Țimpul curge invers în desert

(manifest anti-război)
Când armele vorbesc,
cuvintele oamenilor se rup în două –
rămâne doar ecoul,
gol, ca o foaie de hârtie arsă.
Steagul ce flutura cândva
a uitat mângâierea vântului.
Acum se zbate în cenușa
unui adevăr mutilat de oameni.

Sub pașii grei ai soldaților
se sparg oglinzile în care
ne-am fi putut recunoaște unii pe alții
ca frați,
nu ca ținte.
Pacea se clatină,
înfășurată într-un fir de lumină
prea subțire
pentru tunetul urii.
Și totuși, undeva,
sub nisipul fierbinte,
o sămânță a păcii
încă așteaptă ploaia.
Frați în cenușa uitării
(manifest anti-război)
Doi frați – Israel și Iran –
cu sângele tras din același alfabet vechi,
urmași ai fiilor lui Avraam*,
împart un vis spart în cioburi de pământ.
Fiecare ciob –
o poveste spusă doar de unul dintre ei.
Au învățat să vorbească
nu prin cuvinte,
ci prin ziduri și rachete.
Și-au uitat numele
în ecoul rostit cu teamă
pe frecvențe străine.
Construiesc turnuri din neîncredere,
iar în vârful lor arde
lumina unui far
ce nu mai călăuzește, ci orbește.
Mama și tatăl lor
plâng în ambele limbi,
pe ambele maluri –
și nimeni nu-i mai aude.
Poate, într-o zi,
vor citi aceeași carte,
nu ca arme,
ci ca oglinzi.

** Ismael și Isaac, fiii lui Avraam, stau la temelia a două mari tradiții spirituale. Această poezie nu este despre conflictul dintre două popoare, ci despre memoria unei fraternități pierdute, care merită regăsită. În tradiția biblică, este povestită alungarea lui Ismael, fiul lui Avraam și al Hagarrei, la cererea Sarrei, soția lui Avraam, care era geloasă pe Hagar și pe Ismael. Această alungare este descrisă în capitolul 21 din Geneză. Sarai, devenită Sara, i-a cerut lui Avraam să-l alunge pe Ismael, fiul ei cu Hagar, împreună cu mama lui, deoarece nu dorea ca Ismael să moștenească alături de Isaac, fiul ei. Avraam, deși tulburat, a ascultat de dorința soției sale și i-a alungat pe Ismael și Hagar în deșert.*

SAGA unei evadări din Israel. 14 Iunie 2025 - Eroul.. doamna V. T. turistă din România

Practic, Israelul este o insulă. La vest Mediterana. La sud deșert neprietenos și graniță cu Egiptul. La estul țării Siria, Yarden, Saudia. La nord război cu Libanul. Acum cu Iranul, condusă de un extremist fanatic în goană spre bomba atomică cu declarata țintă- distrugerea Israelului ! Izolați, detestați, provocați de teroriști, de bestiile din GAZA ... **Antisemiți din toate țările Uniți-vă!** Și s-au unit. Sub bagheta Iranului care orchestra înarma și instiga. Plătea și indoctrina proxy, mercenari, spioni, Yemeniți care nu au vazut un Israelian în viața lor, sau Hamasnici din Gaza plătiți cu dolari de Qatar. Și acum povestea unei românce aflată în vizită în Israel. Să reținem că singura cale de a circula spre Israel și invers este cu AVIONUL.

Șocul

VT este pregătită de plecare cu EL Al spre Ungaria. Zborul este programat la 08 35 dimineața de la Aeroportul Ben Gurion la Budapesta, 14 Iunie. La ora 03.00 sirenele au sunat în tot Israelul. De ce? Aviația noastră a atacat IRANUL. Bomba lor atomică era la un pas de a fi realizată. Discuțiile de reducere a materialului nuclear (cu USA, cu Trump) soldate cu un eșec total. Tot ce se VT poate afla este că Aeroportul este închis și toate avioanele Israeliene răspândite în Cyprus, Athena, Pariși puse la adăpost. Circa 150.000 de israelieni rămân blocați în afara insulei. Cei disperăți caută vapoare, yahturi disponibile, sau soluții pe uscat prin Cairo - Sinai- Taba – Israel. La ora 11.00 VT rugată să părăsească imediat camera închiriată prin airbnb. Vin alți clienți

și categoric nu vor să renunțe la comanda făcută. V.T ia un taxi și gasește loc la un mic hotel periferic.

Urmează zile de emoție, nesomn, griji și telefoane în toate direcțiile. Cum evadează din INSULĂ o persoană singură care nu știe ebraică, are un telefon care face nazuri și puține cunoștințe derutate de situația care se dezvoltă. Noptile nu doarme – trebuie să coboare în adăpostul hotelului. 4-5 clienți nedormiți stau cu ochii pe telefoane. Un cățel se uită la V.T și tace. Simte și el neliniștea din aer. Uneori se aud boum-uri de la rachetele interceptate. Afară e război serios. La TV, V.T vede blocuri de locuințe dărâmate, cartiere făcute zob, răniți și morți zi de zi. Europeanii nu au trăit ca noi - ani de terorism , 4-5 războaie majore, iar de la 7 oct. 2023 ororile unui nou război cu GAZA. V.T se simte pierdută într-un vârtej al panicii firești. Bani sunt pe terminate. Medicamentele pentru inimă și diabet epuizate. Renunță la hrană. Hotelul costă și mai trebuie bani de zbor înapoi. Dar vor fi zboruri? Nimeni nu știe. Gustă din haosul monumental al instituțiilor care se ocupă de populația civilă, de lipsa de adăposturi, de lipsa de comunicare cu 10 milioane de israelieni lipiți de TV sau de telefon. Bibi e ocupat cu nunta fiului sau Avner. Noul ministru al apărării produce gafe și e criticat vehement. Opoziția tace.

Dar am deviat de la poveste. Insula este izolată și lovită zi de zi de rachete și drone care inundă cerul nostru. La 16 iunie V.T are ideea de a contacta Consulatul Românesc. Este pusă pe o listă și candidată la evacuare prin bunăvoința guvernului Român. Ba chiar i se achită două nopți la hotel. Speranța este o floare cu țepi. Poate înflori și reconforta. Neîmplinită, devine un scai uscat în inimă. Fiul doamnei este îngrijorat. Noroc cu Whatsapp. Se poate vorbi cu familia. Seara, cineva o anunță că se organizează reîntoarcerea acasă pe o cale complicată. Peripețiile drumului le va relata chiar V.T.

Din Egipt am călătorit cu 2 avioane ale armatei, cu tot cu formalități și zbor 10 ore. Armata Română are niște reguli penibile. Condițiile de zbor, înghesuială cu picioarele strânse, un chin, 6 ore spre Otopeni !

Relatare VT

Întâi și întâi să povestesc cum m-am simțit 5 zile izolată într-o camera confortabilă de hotel. La prima vedere, ca într-o condamnare la domiciliu. Dar nu e așa. Am stat 5 zile într-o camera cu grija că în orice moment poate suna alarma . Am dormit îmbrăcată cu haine de stradă, doar pantofii mi i- am pus când începea alarma. Dușul necesar nu am avut curaj să-l fac, mă spălăm pe bucăți, îmbrăcată și dezbrăcată parțial. Asta pentru că dacă s-ar fi declanșat alarma, să mă echipez rapid. Mi s-a spus că mă puteam încadra în perioada

dintre pre alarma pe telefon și sirene, dar fiindu-mi îngrozitor de frică, am preferat să mă grăbesc.

Mi-a fost teribil de frică de situația de a muri și complicațiile de a fi trimisă în țară. Necazul pentru familia mea din țară este dublu. Mă rog....să nu mai spun că dormeam iepurește, maxim câte 2 ore. Noroc cu telefonul, ascultam știrile din țară la posturile TV. În seara zilei a cincea am fost informată de ambasadă că în sfârșit, joi dimineață la 7,30 să fiu în Ierusalim pentru îmbarcare în autobuze cu destinația Eilat și apoi Egipt.

Am plecat cu taxiul comandat de hotel la ora 5 fix, la 5,40 ajungând la destinație, o parcare imensă. Am plătit 400 sekeli.

La locul de întâlnire mai erau 5 persoane și recunosc, nu credeam că mă voi bucura așa de mult întâlnindu-mi conaționali. Până la 7 am băut o cafea, lumea începând să se strângă.

La ora 7 a fost alarmă și neștiind unde să ne adăpostim - a fost o panică generală. Nu știu cine ne-a îndrumat, dar am mers cca 100 de persoane în adăpostul unui Mall care era închis. Toți cu bagaje... ce să spun... alergam.

În sfârșit, s-a terminat alarma și ne-am întors la autobuze. Asta la ora 8! Făcându-se prezența, două persoane lipseau. Tipic românește. Au fost contactate cu greu, ele plecaseră spre Eilat cu mașina unor prieteni fără să anunțe. În sfârșit, cu o ora întârziere am plecat, dar cine să mai comenteze asta? S-au ocupat de noi două fete foarte drăguțe și eficiente de la ambasada noastră. Una dintre ele ne-a însoțit până la vama Eilat -Taba.

Ambasada a plătit tot ce era de plătit la cele două vămă, israeliană și egipteană, pentru tot grupul. Am fost 121 în grupul de la Tel Aviv și 37 din grupul de la Haifa care nu au mai reușit să plece prin Amman.

Persoanele din grupuri erau echipe întregi de 30 sau 40 de muncitori din fabrici care s-au închis. Una era de componente de avioane, așa mi-au spus băieții cu care am vorbit. Era și un grup de basarabeni dar cu cetățenie română, tot muncitori, nu știu unde lucrau. Restul, individuali sau cu familia, veniți în vizită la rude sau prieteni. Doar eu eram singură, fără loc de dormit, doar mie mi s-a plătit hotelul. Cum spuneam, în sfârșit am plecat din Ierusalim.

Drumul de la Ierusalim la Eilat, un drum de 320 km l-am făcut în 5 ore, cu 2 pauze. Șoseaua bună, neaglomerată, pe malul Mării Moarte și apoi Mărea Roșie. În Marea Roșie nu era nimeni în apă, cu toate că erau turiști pe mal. Am fost sfătuiți că în caz de alarmă să coborăm din autocar și să ne întindem pe pământ, apărând capul cu mâinile. Pe drum am primit apă rece și un pachet de mâncare pentru vegetarieni, koșer sau cu carne. Într-un popas am făcut o poză, fără cămilă, și mi-am amintit că am mai fost de mult acolo.

În autocar a fost aer condiționat.

Am ieșit din vama Eilat și am mers pe jos până la punctul de frontieră egiptean Taba. Aici nu ne-a așteptat nici un însoțitor de la ambasadă, așa că am intrat, tot grupul în vamă la nimereală. Vameșii și poliția de frontieră nu vorbeau engleză și răcneau la noi în limba lor. Am stat la coadă pentru viză. Era multă lume, era o sărbătoare islamică.

O șosea cu două benzi prin deșertul Sinai pe malul nu știu cărei mări - Marea Roșie cred. Un litoral de pământ galben, cu bungalouri oribile. Am făcut o pauză la o oază, unde am fost anunțați că numai 121 pot pleca seara, restul va trebui să rămână până a doua zi... cine pleacă, cine rămâne. A fost pentru prima dată când m-am bucurat că sunt dintre cei în vârstă deci plec cu primul avion. Pe la 8 seara am ajuns la aeroport unde a început alt calvar, control, numărare etc.

În sfârșit, a apărut un militar arab trimis de ambasada noastră care ne-a luat pașapoartele pentru plata vizei. Am avut emoții, nu doar eu, când a dispărut cu pașapoartele noastre. După vreo oră a apărut, ne-a chemat în curtea vămii și ne striga numele. Încă o oră, cald la 40 de grade. Nu se putea cumpăra nimic. În Eilat erau automate cu apă și mâncare. Iar ne-am încolonat (vedeam coloanele de la Birkenau) și când să ieșim pe poartă nu știu de ce am fost opriți și apostrofați în arabă - nu știu de ce. Ăștia nu vorbeau, urlau. Am ieșit, în sfârșit și ne-am dus la controlul vamal care a fost obișnuit. Iar am mai trecut o oră și ne-am urcat în autocare spre aeroportul din Sharm El Sheikh - 240 km.

După încă o ora am ieșit la avioanele noastre, un Hercules și un Spartan. Aici s-au aplicat regulile militare, și la lumina lanternei pe pista de iarbă a început controlul bagajelor de ofițeri români. Doi. Încă 2 ore . Un șef militar pe care l-am întrebat de ce nu le-a convenit egiptenilor situația, mi-a spus că ei erau siguri că noi eram evrei. Probabil o parte erau. Am primit mâncare în avion și apă caldă. Transportul a fost groaznic , 2 rânduri de scaune înguste, față în față, cu genunchii la gură. Nu ne-am plâns, acceptăm orice doar să plecăm. La 4,30 am ajuns în aeroportul militar Otopeni unde n-a fost vamă, doar control de pașapoarte. Altă oră. Tot armata ne-a transportat la Otopeni-ul civil. La ora 6 mi-am făcut chek-in-ul pentru biletul de avion cumpărat în seara de dinainte. 191 euro, Tarom. Hoți. La 9 eram la Oradea unde am fost așteptată de fiul meu. Am rămas impresionată cât de șnur au mers lucrurile în vama israeliană și cu ce scârbă am fost primiți de egipteni. De asemenea, subliniez că am văzut diferența dintre atitudinea ambasadei române din Israel față de atitudinea sictirită a ambasadei din Egipt. Tot grupul a văzut lucrurile la fel ca mine.

VT

AMERICA !!! Bombing IRAN 22 Iunie 2025

Motivare- Lucrând la această broșură de poezie și grafică am fost antrenat în volbura istoriei. Un conflict vechi de zeci de ani a degenerat în război între țări aflate la 2000 km una de alta. Între alarme și distrugerii de vieți, locuințe, spitale... nesomn și griji existențialiste. Ce vrea IRANUL ? Bombă atomică? WHY? Au o țară bogată, au petrol, resurse, cultură. Dar au și multă URĂ indusă de conducători fanatici. Putem scrie poezie între alarme și veștile zilnice ale pierderilor umane suferite? Poate arta stăvili nebunia și ferocitatea? Dau vina pe mine că nu înțeleg conflictele pe planeta asta minunată care ne susține , ne dă viață și condiții de înflorire. Pe care le ucidem în îcleștarea intolerabilă între religii, etnii, culturi, pentru care scop? Sete de Putere și dominație? Prin anihilare? **NEVER ! N.E –A G**

Israel , rachete din Iran în dimineața de după atacul USA

Dresați

de Victoria Sara Dazin

Bravo vouă dragi cetățeni
Sunteți bine dresați
Știți să vă comportați
Când sunteți anunțați
Că vin rachete de la iranieni.

Când țara ta este amenințată
Să fie obliteratedă
Când casa ta este amenințată
Să fie eradicată
Când cei dragi sunt amenințați
Să fie decimați
Când tu ești amenințat
Să fii anihilat

Pregătești adăpostul:
Pâine și baterii
Apă și scaune
Scutece și lanterne
Lapte și ventilatoare
Medicamente și saltele
Biscuiți și jucării.

Când sirenele sună
Când rachetele cad
Când rachetele lovesc
Stângi copilul în brațe
Pe Dixy îl dai bunicii.

Bravo vouă dragi cetățeni
Sunteți bine dresați
Știți să vă comportați
Când sunteți anunțați
Că vin rachete de la iranieni.

Drag prieten al Israelului,

În timp ce rachetele cad peste Israel și războiul cu Iranul se intensifică, cei mai tineri dintre noi – copiii Israelului – sunt cei care suportă cel mai greu prețul emoțional și fizic.

În acest moment:

- Familiile sunt evacuate având la dispoziție doar câteva minute pentru a scăpa.
- Copiii petrec nopțile în adăposturi antiaeriene, îngroziți și confuzi.
 - Comunitățile au fost distruse – școli, locuri de joacă, case.
- Mulți sunt acum strămutați, traumatizați și au nevoie urgentă de îngrijire.

DONAȚI CEVA, un desen , o poezie,
o încurajare, o floare!

SAGA PUBLISHING

Altitudine

Airea D. Matthews

Icar, a fost sfătuit,
ascultă avertismentul: nu zbura
prea aproape de soare sau de mare;
rămâi pe calea ta.

Dar am confundat cerul cu un Iris,
și am intrat în orizontul nordic,
unde marginile hărții se umflă,
iar busola înțeapă.

Eram ascultător, dar neinteresat
de daltă și tâmplărie, de contracte
scrise cu seva de smochin sau de privitul
Ariadnei în timpuri de pli.tis

Ce uimire există
în labirinturile de pe pământ?

Ceara se modelează sublim,
formează aripi în fiecare noapte.
Lumina refractă numele meu într-un
dialect pe care numai moliile înțeleg.

Eu aparțin elementelor, unde copacii
au șansa să devină constelații,
unde gâsca cu capul negru zboară
trecând prin inima unui ceas iar

Zeus este un zmeu argintiu legat
de Olimp cu corzi de harpă
tremurând ca o ofrandă.

De fericire? Să-mi amintesc
motivul pentru care există totul.

Fericirea este un corp care fuge
cu viteza luminii către
o stea pitică șoptind:
Nu vedea ceea ce ai văzut.

Căderea mea, da, ea...
acele adâncuri contează mai puțin.
Ceea ce am învățat din înălțimi –
asta este povestea.

Imagine AI

George Toparceanu

Posomorâți, cu gheara lungă,
Cu pliscuri negre de oțel,
Ne-am înfruptat cât să ne-ajungă
Din prânzul marelui Măcel.
Cu patrioții la paradă,
Amestecați printre eroi,
De-a valma coborâm în stradă, —
Dar nu ne ducem la război!

Când geme-n vaier lung câmpia,
Când stau întorși spre bolta cruntă
Cei logodiți cu veșnicia
Sub ploaia rece și mărunță;
Când moartea seceră flămândă
Făcând mormane de eroi, —
În dosul frontului, la pândă,
Noi nu ne ducem la război!

Târziu, cu penele mânjite
De sânge negru — și sătui,
În cuiburi calde și ferite
Ne-mperechem și scoatem pui
Ce s-or hrăni ca și părinții
Din hoituri slabe de eroi, —
Căci, soli voioși ai suferinții,
Noi nu ne ducem la război!
Alteță, zvonul crește iarăși,
Adună-ți ceata de eroi...
Cu moartea suntem buni tovarăși,
Dar nu ne ducem la război!

Analicia Sotelo

Trebuie să lămurim această poveste.
Trebuie să spunem că există un alt unghi

al acestei particule străine

care s-a cuibărit în coastele mele ca un mic tigru de fildeş
sau o lampă chinezească, uleiul

acoperindu-mi oasele. Theseus,
știi că nu tu m-ai distrus.

Eu am fost cea care a venit la tine
cu o lupă, având nevoie de creditele mele de la Oxford

pentru Universitatea Cineva Mă Vrea:
stigmatul meu social sigilat cu aur.

Mi-am făcut propriile semne. Și toată lumea
ar trebui să știe asta – am un A+
în simțurile tale.

Eram un bec Edison în dormitorul unui copil,
un evantai spaniol care flirta cu focul,

fumând în timp ce mila se transforma în șoc
la petreceri mediocre unde conversațiile

sunt slabe și banale.
Ținuta mea m-a trădat – ai plâns

prin mânușile mele clinice
ca un băiețel cu inima bolnavă și o fire rea.

Ți-am monitorizat afecțiunile, dar logica mea
era circulară: Ce este omul? Ce este

omul? Ce face acest om aici
cu mine? Nicio concluzie strălucită.

Nu eram bună la a ascunde adevărul.
O făceam pentru mine. Și craniul

pe care îl țineam în mână în caz că
cineva lua notițe? Încă îl am pe degete. Trad AG

TEL AVIV NOAPTEA – Mesaje trimise de IRAN – air mail

Leo Correa/Associated Press

LALI MIHAELI

IUBITUL MEU SECRET, TU

Anarhist care își repară
Limba lui pe limba mea
Cel care nu mă va vedea pe pământul lui
Și cel pe care nu-l voi vedea pe pământul meu
Doar vocile noastre plutesc
Ca salve prin lume
Istoria ta este scrisă
Cu cerneala produsă de fabrica mea de iubire.

Trad. AG

ללי ציפי מיכאלי

אהובי הסודי, אתה

אֲנִי כִּסֵּט שְׁמִתְקֹן לִי
אֶת שִׁפְתּוֹ בְּשִׁפְתִּי
זֶה שֶׁלֹּא יֵרָאֶה אוֹתִי בְּאֲדָמָתוֹ
זֶה שֶׁלֹּא אֵרָאֶה אוֹתוֹ בְּאֲדָמָתִי
אֲבָל הַקּוֹלוֹת שֶׁלָּנוּ מֵרַחֲפִים
כְּמוֹ מִטְחִים בְּעוֹלָם
הַהִיסְטוֹרִיָּה שֶׁלָּהּ נִכְתְּבָת
בְּדִיו שִׁיוָצֵר בְּמַפְעַל הָאֱהָבָה שְׁלִי.

Rufe negre

și apoi bucăți de rufe, mereu
negre și mereu rufe, și mereu
gard viu și iar o priveliște plină de gard viu, și, de asemenea,

poteca care se întindea de-a lungul gardului viu era
o bucată de țoală neagră, priveliștea
unei zdențe de țoală care devenea atât de grea și

neagră în ploaie și
putea respira din nou când se ridica vântul
și lumina soarelui se ridica din băltoacă

din ce în ce mai mică pe masă și
pe scaunul strălucind ud de ploaie
pe care încă atârna o bucată de cârpă neagră. Trad AG

Florica Bațu Ichim - ZBUCIUM

această iubire târzie în mlaștini
albastru exact cădea pe nisip
nufăr zbatând în lacrimi noroiuri –
zenituri
în trupuri de alg ă.

tu...
niciodată
lumină și noapte.

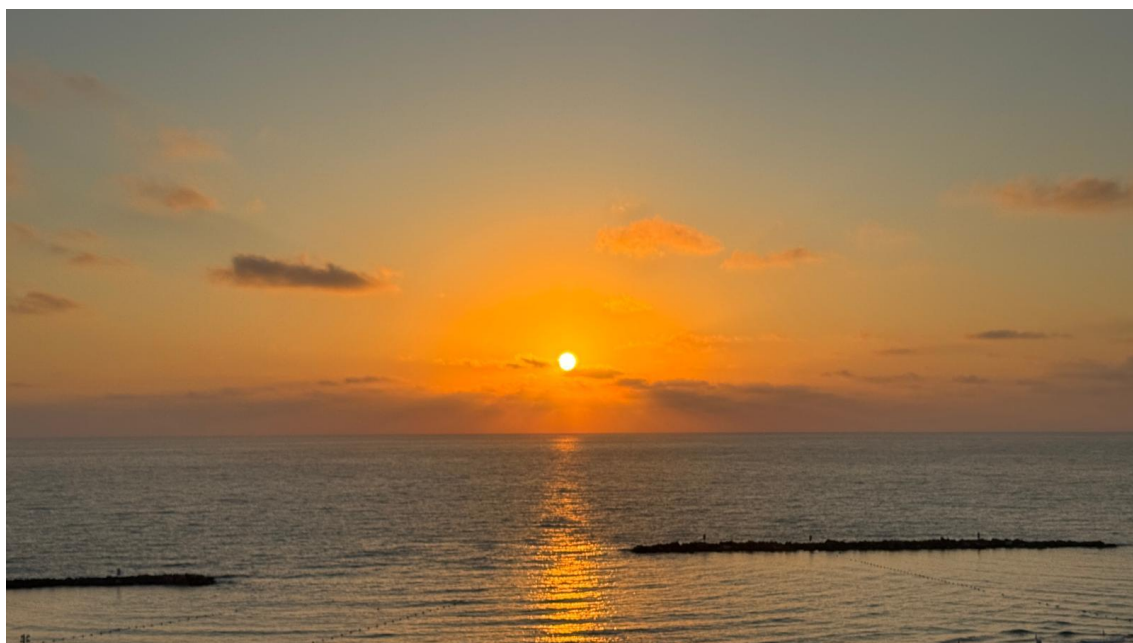
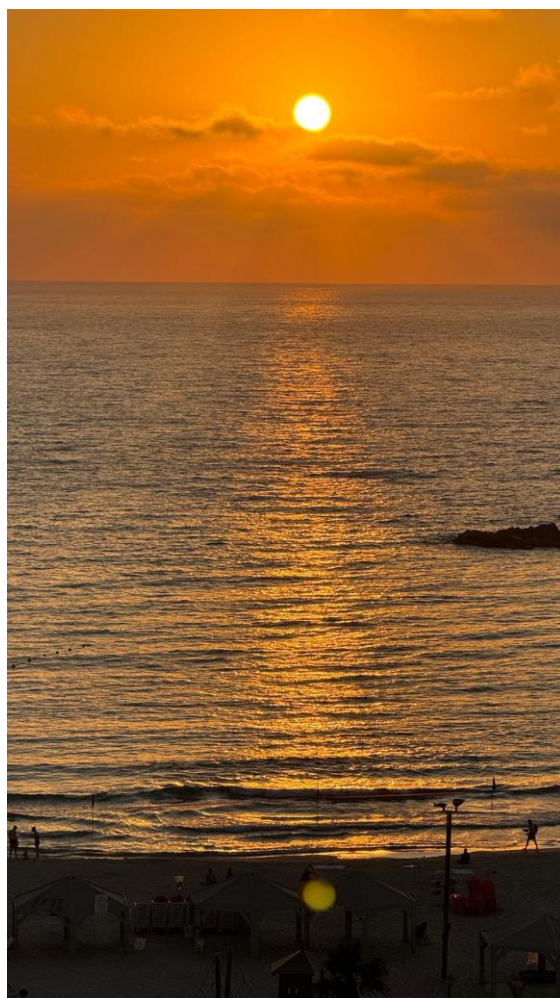
Și vuiet frunzare... și tăceri... și
tăceri...
noi înspre noi... și noi, niciodată
... zbucium de iarbă, zbucium de
meri...

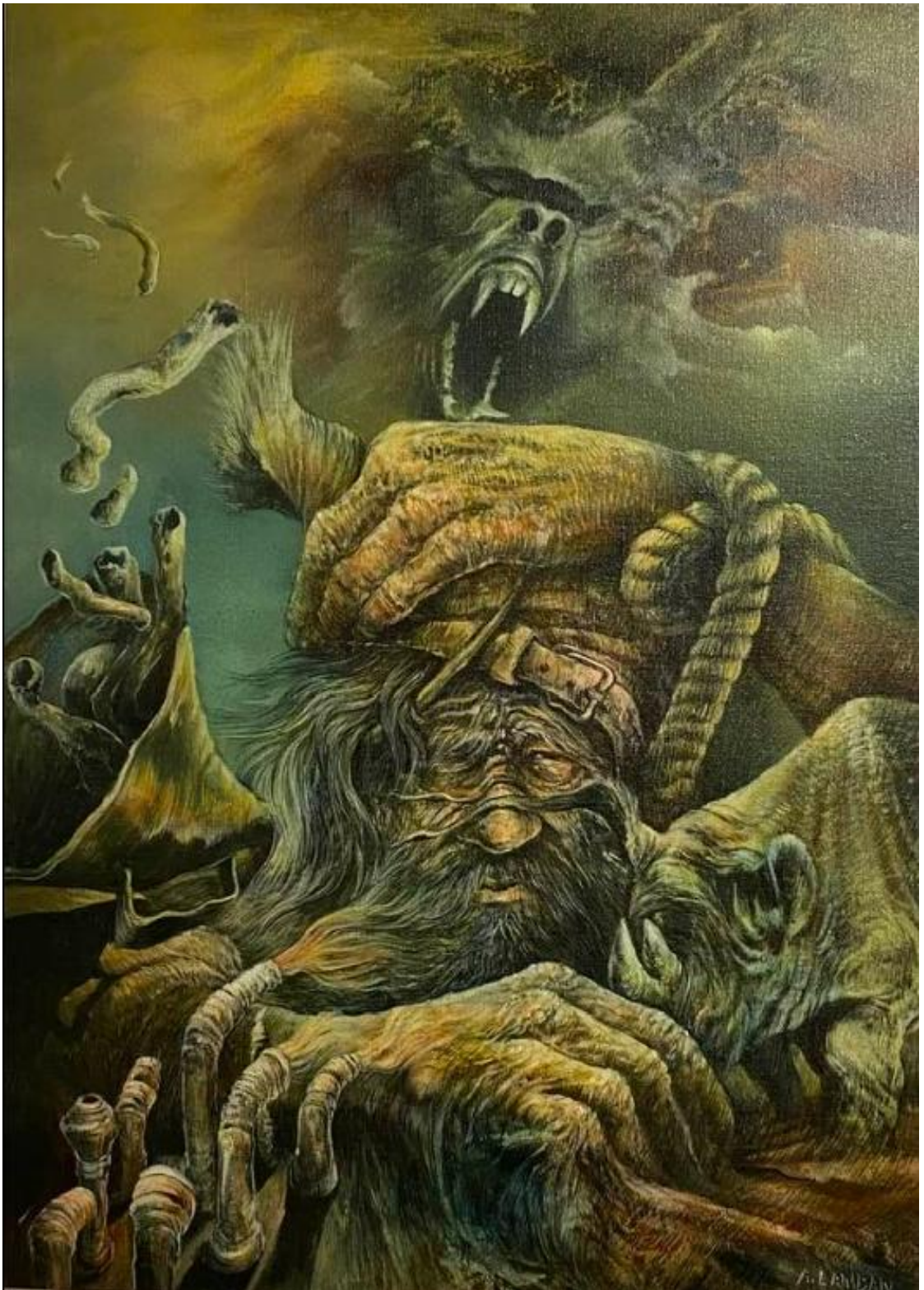
adâncă iubire târzie în stele
nisipul cădea exact peste cer

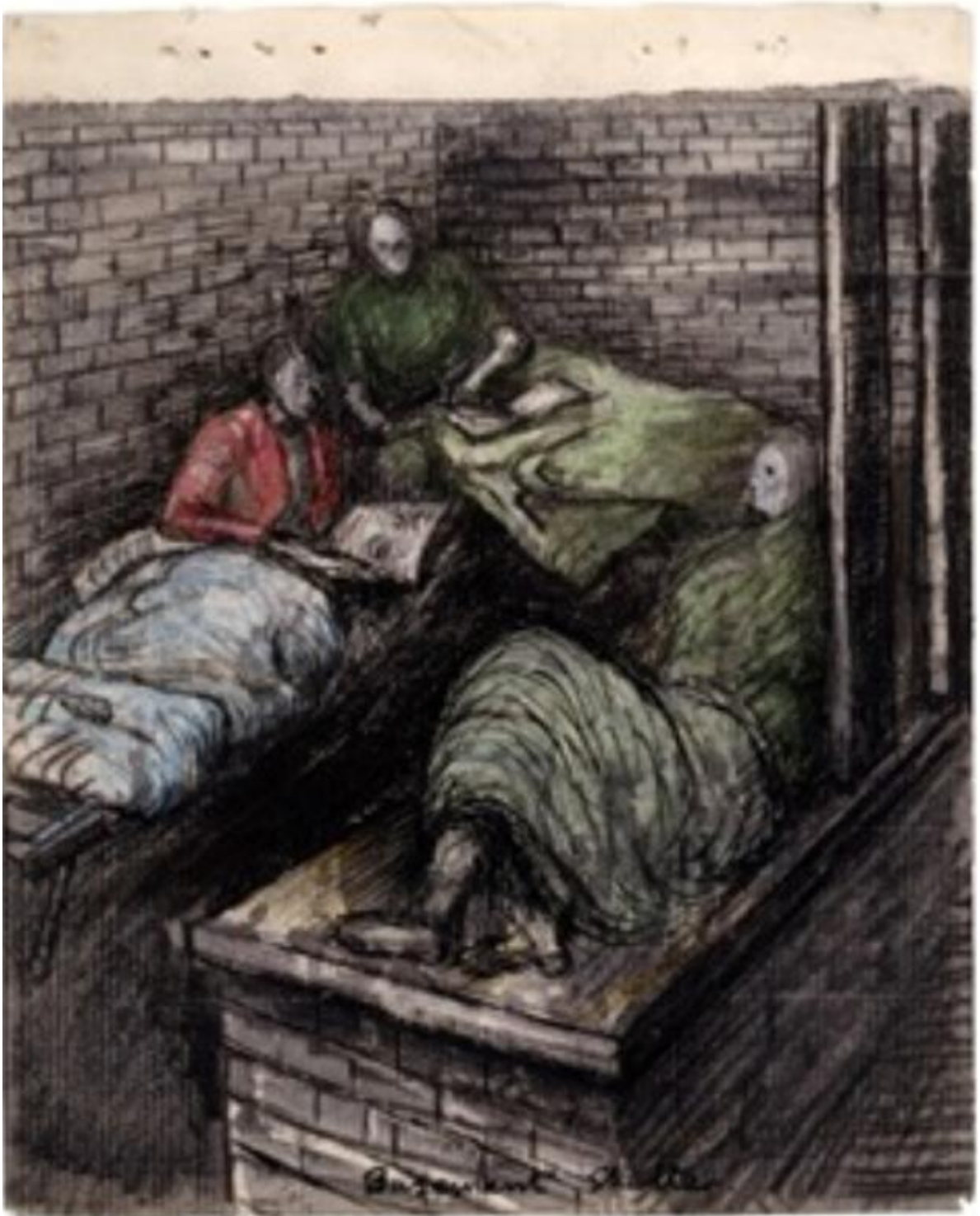
nori instelam a lacrimi de nufăr –
în linii de algă, zenit...

Max Tzinman

JOCUL de Șah este o invenție Persană

Ai apărut în visul meu noaptea trecută. Titanicul se scufunda.
Fiecare sirenă de poliție îți rănea albastrul. Se trăgeau focuri de armă
deasupra capului meu, de către oameni tremurând, și apoi
o ploaie teribilă. Totuși, te scufundai,
și toate creaturile se închinău – cu excepția oamenilor.
Ne-am sfâșiat țipând, dar nu se auzea niciun sunet.
În acea tăcere, ceva rău s-a auzit.
Înainte să aterizezi, nu mai rămăseseră nimic decât guri deschise,
pline de gunoaie. Când m-am trezit,
am simțit-o. O zvâcnire în dinți.
Zgomotul unei extaze apropiate. Am deschis jaluzelele
și un grup de femei albe plângeau conducătorul,
plângând în gropi, zvârcolindu-se pe stradă
ca viermii. Una m-a văzut, apoi plânsetele s-au intensificat
și s-au transformat într-un cor de „îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău,
îmi pare atât de rău, ne pare rău” și mi-am dorit ca Yemoja **
să-mi arunce un ocean în gât. Dar tot ce aveam
era engleza – legături la ochi, cuțite false,
fără magie adevărată. Nimic din limba lor
nu le face să dispară. De aceea armele
și cuștile. De aceea ne taie limbile. Pentru că
noi am chema, și tu ai veni.

*** Yemoja – este o Orisha (zeitate) venerată în religia Yoruba, cunoscută ca zeița apei, maternității și creației. Numele ei provine din expresia yoruba Yeye Ọmọ Ẹja, care înseamnă „Mama ai cărei copii sunt peștii”, simbolizând natura ei maternă nemărginită și legătura cu toată viața care izvorăște din apă.*

În cosmologia yoruba, Yemoja este mama tuturor Orishas și este asociată în special cu râurile, în special cu râul Ogun din Nigeria. În diaspora africană — în special în Brazilia, Cuba și Caraibe — domeniul ei se extinde adesea pentru a include oceanele, iar ea este sincretizată cu figuri precum Fecioara Maria.

Ea este adesea descrisă ca o figură maternă maiestuoasă, îmbrăcată în albastru și alb, reprezentând adâncimea și puritatea apei. Se crede că Yemoja oferă vindecare, protecție, fertilitate și echilibru emoțional. Cultul ei este vibrant și răspândit, cu festivaluri, ofrande de scoici și flori și ritualuri ținute la râuri și pe malul mării.

RĂZBOI CU IRANUL

Marian Stefan

Zagrosul absoarbe căldura.
Un soldat înaintează.
Armura îi scârțâie ca o ultimă minciună.
Fumul îi acoperă fața, visul, identitatea.

Isfahanul tace sub roiuri de drone.
Azanul se rupe, bucăți de aer sfâșiat.
Copii desculți traversează bazarul părăsit.
Numele lor rămân pe pereți calzi, praf și respir.

Articolul 2 paragraful 4 din Cartă plutește
Necitit, între două rafale.
„Jus ad bellum” devine un ecou gol.
Geneva stă în buzunarul de la piept.

Persepolis — coloană fără cap.
Flăcările îi caută basoreliefurile.
Principiul proporționalității — fum și țipete.
Un pod doborât. În loc de pod, un spital.

Un copil în buncăr notează ceva pe genunchi.
„Se poate ataca o școală, dacă e aproape de o țintă militară?”
Lampa de șofran pâlpâie.
Nimeni nu-i răspunde.

Un imam bătrân înghite cenușa și versetele.
„Pacea nu are statut obligatoriu”,
Șoptește în praf.
Se roagă să nu mai existe dreptul forței.

Pe străzi, Basijul ridică pancarte
Care nu mai conving pe nimeni.

Un băiat de șaisprezece ani e împins spre linia întâi.
Convenția privind drepturile copilului doarme într-un sertar sigilat.

Pe puntea navei din Golful Persic,
Juristul militar scrie în jurnal:
„Posibilă crimă de agresiune.
Se va stabili în funcție de autoritate și intenție.”

În Teheran, o mamă învelește trupul fiicei
Cu o bucată de steag.
Articolul 8 din Statutul de la Roma
Îi tremură pe buze.

Tancul nu ridică ochii din nisip.
Lanțul de comandă nu cedează.
Responsabilitatea individuală se pierde în mulțime.
Fiecare ordin devine negație.

Curtea Penală Internațională adună dovezi.
Fragmente, înregistrări, martori, o dronă scăpată.
Probele zac în tăcere, între două sesiuni.
Crima rămâne. Sub orice steag.

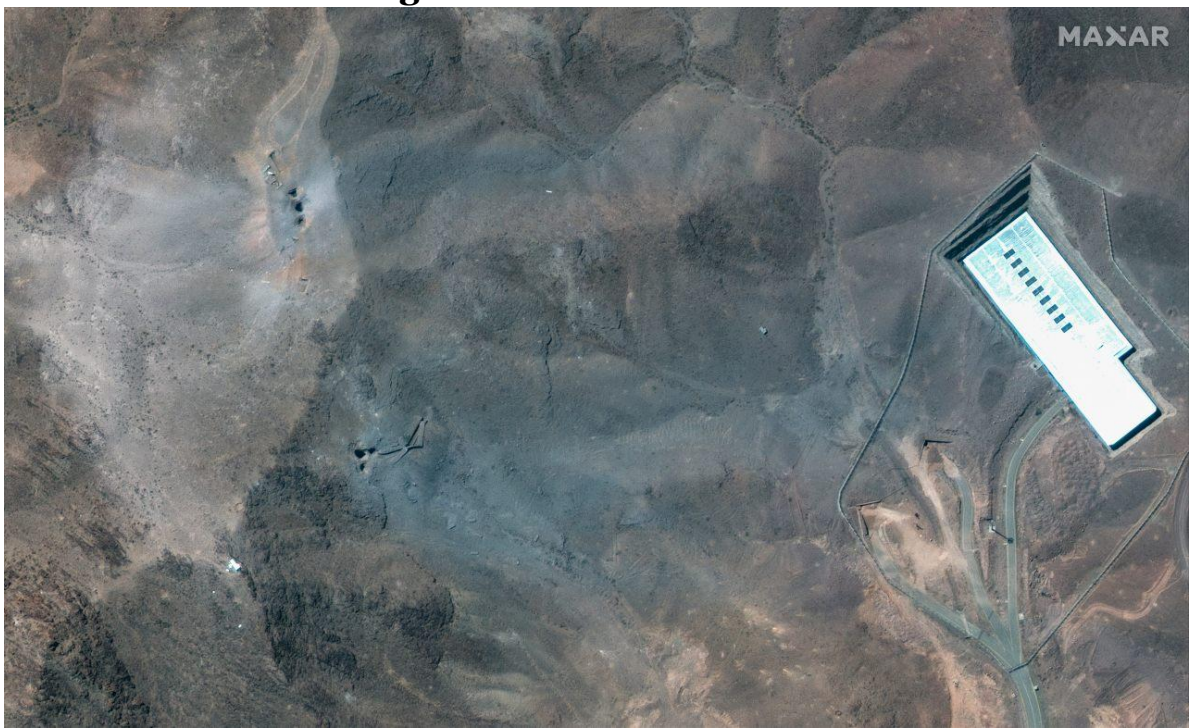
Un poet local traduce moartea în versuri.
„Lex talionis a fost înlocuit cu Lex video.”
El trimite poezia anonimă către vest.
Nu pentru glorie. Ci pentru memorie.

Ridică-ți privirea.
Viața e normă imperativă.
Niciun tratat nu spală sângele.
Niciun steag nu îngroapă strigătul.

AMERICA JUST ATTACKED IRAN'S NUCLEAR BASE

FORDOW bombing

הנרי מור, במקלט, 1940-41

הצעה לפעילות יוצרת בזמן החרום הנוכחי

חברותי וחברי, יוצרות ויוצרים, אנו נמצאים בזמן מלחמה המחייב אותנו לעתים מזומנות לשהות במקלטים וחדרים ממוגנים. גם בזמנים שבין שהיות אלו, אנו נאלצים לצמצם את פעילותנו בתוך או קרוב למגורינו.

זהו מצב של מתח וחרדה עבור רבים ורבות מאיתנו והצפייה בערוצי החדשות אינה מפיגה את הלחץ, ואולי אף מגביר אותו.

כדרך אמנותית להפיג את המתחים ויחד עם זאת

לשמור ולחדד את כושר היצירה שלנו, מוצע לקחת

דוגמה מהמורה הדגול, הפסל הנרי מור אשר רשם רישומים בלתי נשכחים בעת שהותו עם שאר תושבי לונדון במקלט של מנהרות ה"טיוב", המטרו הלונדוני בזמן הפצצות הבליון הגרמני.

הבה ניקח איתנו למקלט פנקסי סקיצות וכלי ציור, נצלם ו/או ניצור בתחומים אחרים, כמו פרוזה ושירה.

כמובן רצויות גם עבודות בזמנים של "בין לבין" כמו דיוקן עצמי, מראה מחלונות הבית וכיוצא בזה.

בתום התקופה נאסוף את פרות יצירתכם וננסה להציגם בתערוכה או בספר יצירה וכדו'.

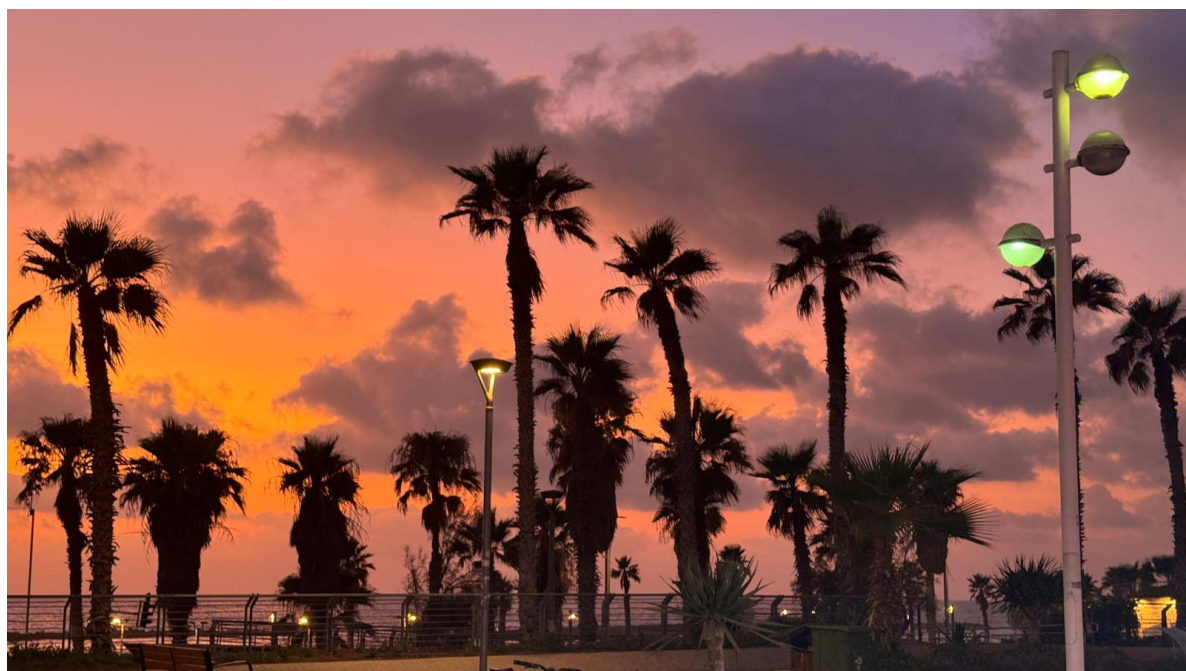
בברכת שלום ורעות

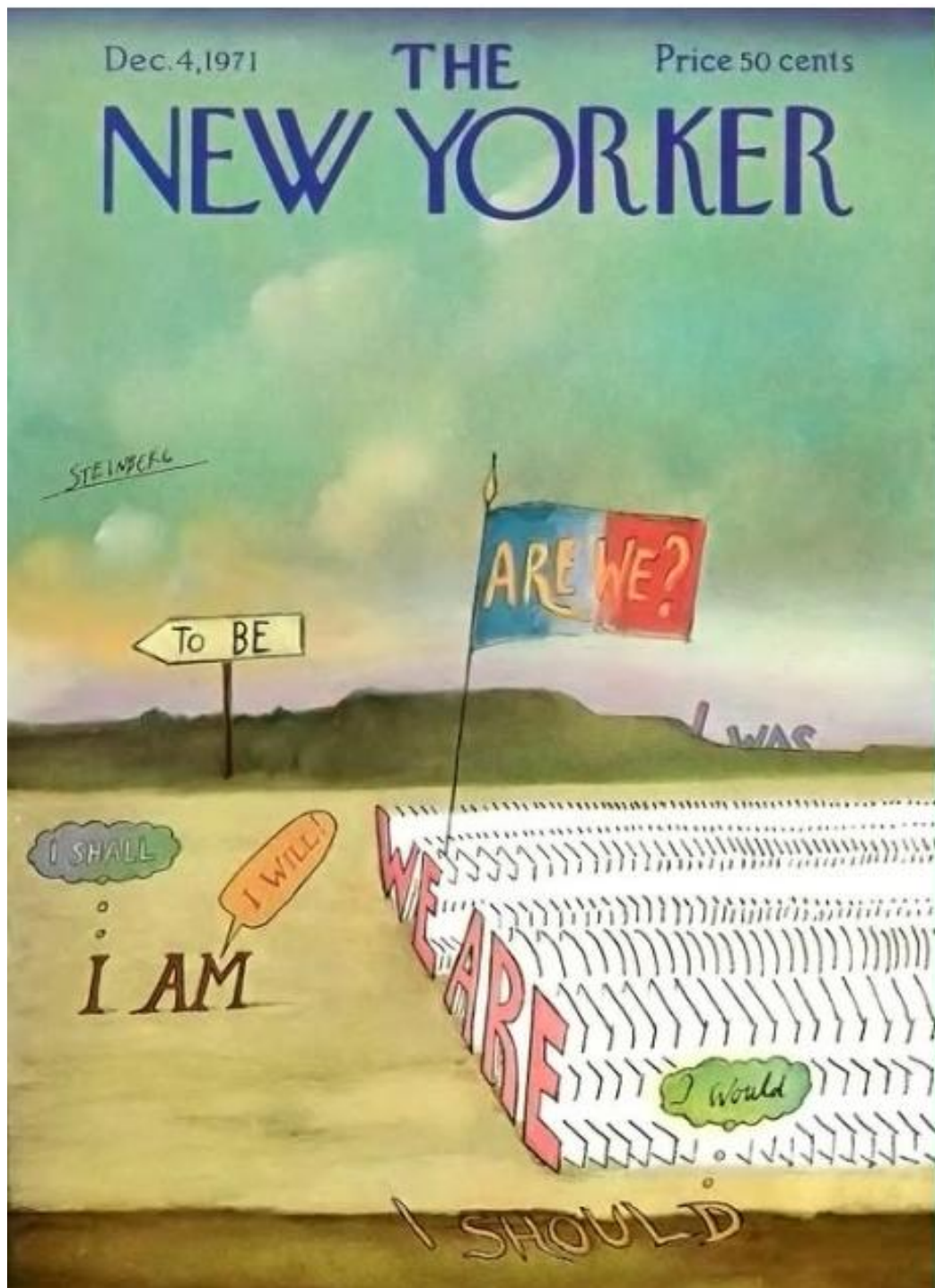
Arie Lamdan, la noi în adăpost

Apusul soarelui 23 Iunie – 2025 foto Max Tzinman

Saul Steinberg - 1971

WHITE SMOKE OVER TEHRAN INDICATES NEW AYATOLLA CHOSEN

BREAKING COMEDY: Teatru absurd - strategic în 3 acte, cu rachete, onoare și minciuni reciclate

După un bombardament „strategic și chirurgical” al americanilor, în care centrele nucleare ale Iranului au fost complet parțial distruse sau parțial complet zgâriate, lumea a intrat oficial în faza de război teatral cu efecte speciale și replici scrise prost.

Khameini (onoarea lui fiind singurul lucru intact... deși pătat) anunță solemn că va riposta. Nu în America, Ilan ferește — ci în... Qatar și Oman. Pentru că acolo stau „rădăcinile Satanei”. Baze americane în țări prietenoase, dar dispensabile și cu benzinării.

 Qatar, băiat cuminte, îl sună imediat pe Trump:

– Boss, se pregătește ceva.

 Trump ridică din umeri, golește rapid niște baze, le face selfie, și trimite Qatarului:

– Gata, le-am aerisit și am mutat băieții. Spune-i și lui AliExpress să tragă unde vrea — dar să nu spargă ceva scump.

 Qatar îl anunță pe Iran, cu accent conspirativ:

– Frate, lovește, dar ușor, că-s goale

 Iranul, plin de „mânia Profetului”: lansează câteva rachete cu GPS setat pe peisaj lunar.

Se asigură că lovește exact: trei saci de nisip și o latrină abandonată cu pancarta "Ne-am mutat" !

Zero victime, maximă demnitate.

 Imediat, Trump iese la TV sau pe Twitter:

– Ladies and gentlemen, în 24 de ore, Iranul și Israelul semnează armistițiul!

 (Nu i-a întrebat pe niciunul, dar cine mai are timp de democrație.)

 Israelul? Bombardează.

 Iranul? Lăsa o liniște apăsătoare în timp ce civilii (Israelului) se perpelesc : dormim sau stăm pe fază pentru următoarea alarma?

¹⁴ După câteva zile, se semnează totuși un armistițiu.

Nimeni n-a învățat nimic.

🇮🇷 Regimul rămâne.

Toți își ling rănile, mimează pacea, iar Khomeini anunță solemn:

– *Am învățat lecția. Vom continua programul nuclear... dar cu discreție, ipocrizie și aprobarea lui Allah*

...

Și așa se încheie piesa: *Eppur si muove*, în cerc !!!..

ANUNȚ IMPORTANT

Iranul și Israelul au acceptat încetarea focului

Azi 24 - iunie - 2025

Iranian attack on a U.S. base in Qatar

■ U.S. bases or sites with recent U.S. military presence

Rosamond S. King

Toți ne naștem în sânge,
dar cei născuți în abator
îl simt în fiecare zi – o
amintire că moartea noastră
este iminentă și va fi rapidă
și sângeroasă.

În alte părți, copilăria este diferită,
sângeroasă doar din cauza zgârieturilor și căzăturilor.

În alte părți, oamenii nu simt mirosul de fier în părul,
transpirația și hainele lor.

Ei sunt eliberați de gustul acestuia
înlocuit de praful de pușcă

Trad. AG

KIDS, no ice cream, waiting for PEACE

Cuprins

Război cu IRANUL – Adrian Grauenfels	1
Poezie și fum	1
Război cu Iranul	2
Poem de dragoste cu tumoare și un câine împietrit	3
UCA MARIA IOV	4
Din nou Războiul... ..	6
ŞAH	6
poezii cu munți.....	7
Munți imaginari în Paras.....	7
Munții Caucaz	8
Munți inexistenți.....	8
Ansie Baird	9
Amici și colegi	10
Le Chien des voisins.....	10
Olympus	12
trecutul 1.....	15
John Heath-Stubbs	19
Alfred Poplingher.....	21
Poezii din timpul războiului - 06. 2025	21
Sorin Micuțiu	25
SAGA unei evadări din Israel. 14 Iunie 2025 - Eroul.. doamna V. T. turistă din România	27
Dresați	34
Altitudine	36
BALADA CORBILOR (Via Joseph Wechsler)	38
Ariadne joacă rolul medicului de război	39
TEL AVIV NOAPTEA – Measje trimise de IRAN – air mail	41
LALI MIHAELI	41
IUBITUL MEU SECRET, TU.....	41

LALI MIHAELI	42
Nadja Küchenmeister	43
Florica Bațu Ichim - ZBUCIUM	43
Max Tzinman	44
Arie Lamdan.....	45
Henry Moore – Adăpost	46
Mesaj neexpediat către cer: 9 -11- 2016 de Kemi Alabi	47
Marian Stefan.....	49
Ilany C. Schwartz	56
FINAL.....	59
Rosamond S. King.....	59
KIDS, no ice cream, waiting for PEACE.....	60

O producție SAGA 2025

Ebook

Vizitați Zilnic Jurnal Israelian pe FB!

Tote numerele precedente aici

<https://u.pcloud.link/publink/show?code=kZXIsX5Zc1ttJ7rvzzJlAqhKmqABgFt61Qyo>

Editura SAGA